

Sygn. akt II KK 355/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **P. K.**

ukaranego z art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu - w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 listopada 2017 roku

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 14 października 2016 r.,

uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. umarza postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P.wyrokiem nakazowym z dnia 14 października 2016 r., uznał obwinionego P. K. za winnego tego, że w okresie od maja 2015 r. do maja 2016 r. nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń

Pracowniczych za siebie i za zatrudnionych pracowników w przewidzianym przepisami terminie w łącznej w kwocie 17.124,86 zł wraz z odsetkami liczonymi na dzień 5 lipca 2016 r. oraz kosztami upomnienia i kosztami egzekucyjnymi, tj. o czyn z art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2014 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 98 ust. 1 pkt 1 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i za to na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wymierzył mu karę grzywny w wysokości 4000 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez obwinionego i uprawomocnił się z dniem 10 listopada 2016 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na korzyść ukaranego Prokurator Generalny w oparciu o art. 110 § 1 k.p.s.w.

Na podstawie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. Naruszenie to miało polegać na rozpoznaniu sprawy przez Sąd Rejonowy w P. i wydaniu w dniu 14 października 2016 r. wyroku nakazowego wobec obwinionego P.K., podczas gdy równolegle toczyło się przed Sądem Rejonowym w P. postępowanie wobec wymienionego obwinionego o ten sam czyn, które zostało zakończone wydaniem w dniu 7 września 2016 roku wyroku nakazowego - co w konsekwencji stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. i należało uwzględnić ją w całości na posiedzeniu.

Analiza akt spraw o sygn. 674/16 oraz 675/16 dowodzi jednoznacznie, że w Sądzie Rejonowym w P.w dniu 18 lipca 2016 r. złożono dwa niezależne wnioski o ukaranie P. K. za ten sam czyn, stanowiący wykroczenie z art. 193 pkt 3 ustawy z

dnia 27 sierpnia 2014 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 98 ust. 1 pkt 1 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wyrokiem nakazowym z dnia 7 września 2016 r., sygnatura akt 675/16 Sąd Rejonowy obwinionego P. K. uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2015 r. do maja 2016 r. nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za siebie i za zatrudnionych pracowników w przewidzianym przepisami terminie w łącznej w kwocie 17.124,86 zł wraz z odsetkami liczonymi na dzień 5 lipca 2016 r. oraz kosztami upomnienia i kosztami egzekucyjnymi, tj. o czyn z art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2014 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 98 ust. 1 pkt 1 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i za to na podstawie art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 zł oraz obciążył kosztami postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 20 października 2016 r.

Pomimo tego faktu, Sąd Rejonowy w P. wyrokiem nakazowym z dnia 14 października 2016 r., w sprawie o sygn. akt 674/16, uznał ponownie P. K. winnego tego samego wykroczenia, co też trafnie podniesiono w kasacji.

Analiza akt obydwu postępowań wskazuje jasno, że przeciwko D. K. równolegle prowadzono dwa postępowania obejmujące to samo wykroczenie, a w rezultacie w obrocie prawnym funkcjonują niezależnie od siebie dwa prawomocne wyroki dotyczące tego samego czynu, tej samej osoby, która poniosła podwójną odpowiedzialność karną za to samo wykroczenie.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela pogląd prawny wyrażony w jednym z orzeczeń Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 26 września 2002 r. wskazał, że „jeżeli dojdzie do złamania zasady, że "ten sam czyn stanowi

może tylko jedno wykroczenie" i w różnych postępowaniach sprawca zostanie prawomocnie ukarany za dwa lub więcej wykroczeń, zamiast za jedno wykroczenie wyczerpujące znamiona wykroczeń zawarte w dwóch lub więcej przepisach ustawy, to wynikające z idei demokratycznego państwa prawnego (art. 2 i 7 Konstytucji RP) przywrócenie stanu zgodnego z prawem - możliwe w drodze umorzenia postępowania zakończonego orzeczeniem, które uprawomocniło się później - powinno nastąpić w tej fazie, w której zaistniało naruszenie prawa (a zatem w postępowaniu rozpoznawczym, uruchomionym w wyniku nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie zaś w postępowaniu wykonawczym)" (zob. postanowienie SN z dnia 26 września 2002 r., sygn. akt I KZP 22/02, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 107).

Orzeczenie Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 października 2016 r., zapadło niewątpliwie z rażącym naruszeniem przepisu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., mającym istotny wpływ na jego treść, albowiem w przedstawionym układzie procesowym zostało wydane po wyroku z dnia 7 września 2016 r. wydanym w sprawie 675/16 i uprawomocniło się później od tego orzeczenia.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., uchylił zaskarżony kasacją wyrok i umorzył postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, stosownie do art. 118 § 2 k.p.s.w.